

Книга Даниїла - номер шістдесят два

Відкриття скарбів пророчого видіння Вільяма Міллера: критичне дослідження відходу адвентизму від «Великого Світла» та заклику повернутися до істинних підвалин

Jeff Pippenger
2024-01-26

Дорогоцінні камені зі сну Вільяма Міллера засяють удесятеро яскравіше, ніж вони сяяли в історії мілеритів. Розуміння мілеритами того знання, яке було примножене протягом їхньої історії, було точним, але неповним. Коли їхнє розуміння помістити в точніший історичний контекст, воно виявляє серйозніші наслідки, адже воно не лише розширює пророчі істини, представлені цими дорогоцінними каменями, але й створює випробування для десяти днів останніх днів. Розуміння мілеритів представлено на двох піонерських таблицях (1843 і 1850). Обидві таблиці стали здійсненням пророцтва про таблиці у другому розділі книги пророка Аввакума, і сам факт, що ці таблиці були виконанням пророцтва Аввакума, а також що саме ці істини були засадничими істинами адвентизму, був засвідчений Духом пророцтва.

Розуміння кількох основоположних істин набуло більшої слави, коли міллеріти після великого розчарування 22 жовтня 1844 року були приведені до розуміння небесної святині та пов'язаних із нею істин. Але перехід адвентизму в лаодикійський стан у 1856 році та остаточне відкинення «семи часів» у 1863 році завели його в пустелю Лаодикії. Жодної значущої істини не було явлено через адвентизм від 1850-х років. Якщо ви сумніваєтеся в цьому твердженні, то вкажіть, чому воно неправильне.

Міллеріти правильно розуміли другий розділ книги Даниїла, але їхнє розуміння було обмеженим. Адвентизм ніколи не вийшов за межі розуміння міллеритів. Сьогодні можна побачити всі вісім царств, представлених у другому розділі Даниїла, а також символіку Даниїла, який молився, щоб зрозуміти таємницю сну Навуходносора. Ця таємниця являє собою остаточну пророчу таємницю (усі пророки вказують на останні дні), а останню пророчу таємницю Іван окреслює як Об'явлення Ісуса Христа. Печаті з цієї таємниці знімаються, коли «час близько», безпосередньо перед закриттям часу благодаті, і нині ця таємниця розкривається для тих, хто бажає бачити.

Мілеритське розуміння «щоденного» в книзі Даниїла було за натхненням визнане правильним, але до 1901 року адвентизм розпочав процес відкидання тієї основоположної істини, а до 1930-х адвентизм повернувся до старого протестантського погляду, який стверджує, що «щоденне» представляє певний аспект служіння Христа у святині. Той сатанинський погляд, як каже Дух пророцтва, прийшов від «ангелів, яких було вигнано з неба». Сьогодні правильний мілеритський погляд на «щоденне» можна розглядати не лише як символ язичництва, але й як символ бунту адвентизму, який наводить сильну оману на тих, хто не любить істину.

Міллеріти були приведені до правильної дати спливу двох тисяч трьохсот років, і адвентизм відразу після Великого розчарування визнав більше світла, пов'язаного з тим пророцтвом, але, відкинувши «сім часів» у 1856–1863 роках і навіть донині, вони не бачили жодного подальшого світла з доктрини, яку вони вважають своїм центральним стовпом і підвалиною. Сьогодні «сім часів» можна побачити (тим, хто готовий бачити) як безпосередньо пов'язані з кожним часовим періодом пророцтва про дві тисячі триста років.

Перші сорок дев'ять років означають цикл, коли земля відпочиває кожного сьомого року, що повторюється сім разів. Чотириста дев'яносто років означають не лише період випробування для давнього Ізраїлю, а й визначають, скільки років бунту проти заповіді дати землі відпочити мало минути, щоб накопичилося загалом сімдесят років, протягом яких землі не давали відпочинку (що є періодом полону за саме цей бунт). Тиждень, у який Христос підтвердив заповіт, поділяється на три з половиною роки до хреста і три з половиною роки після хреста. У тому тижні Христос збирав усіх людей, бо сказав, що якщо буде піднесений, то збере всіх людей.

Нині суд цьому світові: нині буде вигнаний геть князь цього світу. А Я, коли буду піднесений від землі, притягну до Себе всіх людей. Івана 12:31, 32.

Дві тисячі п'ятсот двадцять днів, упродовж яких Христос підтверджував завіт і збирав людей до Себе, символізують дві тисячі п'ятсот двадцять років, коли Бог розсіював Свій бунтівний народ через помсту за Свій завіт. «Сім часів», здійснені проти північного царства Ізраїлю, означали розсіяння на дві тисячі п'ятсот двадцять років, яке почалося 723 року до н. е. і закінчилося 1798 року. Рік 538 розділяє ці два періоди й утворює два послідовні періоди по тисяча двісті шістьдесят років кожен. Перший період означає попирання святилища та воїнства язичництвом, а другий — попирання, здійснене папством.

«Сім часів», тобто дві тисячі п'ятсот двадцять років проти південного царства, що почалися 677 року до н. е. і закінчилися 1844 року, завершилися 22 жовтня 1844 року. Це символ прокляття завіту, і їх завершив звук ювілейної сурми, яку мали засурмити в День Очищення. Антипрообразний День Очищення, що розпочався 22 жовтня 1844 року, представляє період часу. Це період Слідчого суду, і протягом цього періоду мала пролунати ювілейна сурма, пов'язана зі священним циклом семи.

Але в ті дні, коли сьомий ангел почне сурмити, звершиться Божа таємниця, як Він звістив Своїм рабам-пророкам. Об'явлення 10:7.

Звучання сьомої сурми, яке розпочалося 22 жовтня 1844 року, є Ювілейною сурмою священного циклу семи, як це викладено в 25-му розділі книги Левит. Міллеріти зрештою мали рацію щодо датування пророцтва про 2300 років, а адвентизм відразу після Великого Розчарування почав розуміти в ньому більше, але «коштовність» Міллера періоду 2300 років сьогодні сяє вдсятеро яскравіше. Кожна пророча характеристика семи періодів, представлених у межах періоду 2300 років, має безпосередній пророчий зв'язок із 2520 роками («сім часів»), про які йдеться у 25-му і 26-му розділах книги Левит.

Міллерити відкинули твердження відступницького протестантизму та католицизму, що «грабіжники твого народу», які «звеличилися» і «впали», є символом Антіоха Епіфана, і вони були праві. Вони знали й відстоювали істину, що саме Рим у Божому пророчому слові представлено як «грабіжники твого народу, що утвердили видіння», а не якийсь невідомий і історично незначний сирійський цар, який утвердив видіння.

Сьогодні адвентистські богослови вчать, що «грабіжники твого народу» — це Антіох Епіфан. Сьогодні аргумент, який у мілеритській історії доводив, що колишній народ завіту, який обходили стороною, не розумів і не міг зрозуміти видіння (що підтверджується правильним розумінням «грабіжників твого народу»), знову повторюється колишнім народом завіту, який знову обходять стороною.

Де немає видіння, народ гине; а хто дотримується закону, той щасливий. Приповісті 29:18.

Міллеріти правильно навчали, що дві тисячі п'ятсот двадцять років ("сім часів") з Левіта 26 було найдовшим і останнім пророцтвом часу в Біблії, але лаодикійський адвентизм відкинув ту "перлину" 1863 року, і сьогодні можна побачити (тим, хто бажає бачити), що Міллеріти були праві не лише в тому, що визначили "сім часів" як найдовше пророцтво часу в Біблії, але й у тому, що "прокляття", яке є Божим гнівом, було звершене проти обох царств Ізраїлю — північного й південного.

Сьогодні відповідні завершення тих двох періодів гніву, які розглядає книга Даниїла (як і інші пророки), можна вважати двома крайніми віхами (першою та останньою) періоду сорока шести років, коли Христос спорудив міллеритський храм, що типологічно відображено сорока шістьма днями, коли Мойсей перебував на горі, отримуючи вказівки щодо спорудження скинії в пустелі; і сорока шістьма роками перебудови храму Іродом, на які посилалися фарисеї в розмові з Христом щодо Його "воскресіння" через очищення храму, який був "зруйнований" торговцями та мінійлами, а також воскресінням Його людського храму, утвореного із сорока шести хромосом. Сьогодні основоположні істини міллеритів так само вірні, як і завжди, але тепер вони у десять разів глибші.

Сьогодні можна побачити (тим, хто бажає бачити), що коли Христос представив Себе як Палмоні (Дивний Лічник, або Лічник таємниць) у тринадцятому вірші восьмого розділу книги Даниїла, то Він показував зв'язок між видінням, яке означало період у дві тисячі триста років, та іншим видінням, яке означало дві тисячі п'ятсот двадцять років. Коли визнається взаємозв'язок цих двох пророчих періодів, можна побачити, що вони безпосередньо пов'язані з періодом у тисячу двісті шістьдесят років папського панування, який, у свою чергу, пов'язаний із періодом у тисячу двісті дев'яносто років дванадцятого розділу книги Даниїла, а також із періодом у тисячу триста тридцять п'ять років того самого вірша.

Існує набагато більше прямих зв'язків між пророчими періодами, які пов'язані з двома видіннями, викладеними у тринадцятому й чотирнадцятому віршах восьмого розділу книги Даниїла, але їх розпізнають лише ті, хто бажає бачити. Але сьогодні, понад зв'язки всіх

часових періодів, що поєднані двома видіннями, є одкровення імені Палмоні (Дивний Зчислювач, або Зчислювач таємниць). Міллеріти мали рацію щодо цих двох віршів, але їхнє розуміння було обмеженим, а сьогодні адвентизм перебуває просто в повній і цілковитій темряві.

Зупиніться й дивуйтеся; волайте й кричіть: вони п'яні, але не від вина; хитаються, але не від міцного напою. Бо Господь пролив на вас дух глибокого сну й заплющив ваші очі: пророків ваших та ваших правителів, провидців Він закрив. А видіння всього стало для вас як слова книги, що запечатана, яку дають освіченому, кажучи: Прочитай це, благаємо; а він каже: Не можу, бо вона запечатана. А книгу дають і тому, хто неосвічений, кажучи: Прочитай це, благаємо; а він каже: Я неосвічений. Ісаїя 29:9-12.

Сестра Вайт зазначає, що Вільям Міллер отримав «велике світло» щодо книги Об'явлення, але його розуміння дванадцятого, тринадцятого, сімнадцятого та вісімнадцятого розділів Об'явлення було, просто кажучи, неправильним. Ці помилкові тлумачення не відображені на двох священних таблицях, але те, що представлено з дев'ятого розділу книги Об'явлення, є «перлиною»: іслам представлений трьома «Горе».

"Проповідники та люди ставилися до книги Об'явлення як до таємничої і менш важливої, ніж інші частини Святого Письма. Але я побачила, що ця книга справді є об'явленням, даним для особливої користі тих, хто житиме в останні дні, щоб провадити їх у з'ясуванні їхнього справжнього становища й обов'язку. Бог спрямував розум Вільяма Міллера до пророцтв і дав йому велике світло щодо книги Об'явлення." Ранні твори, 231.

Вираз "велике світло" у працях сестри Вайт є дуже промовистим. Міллер розумів церкви, печаті й сурми Одкровення, бо святі ангели "спрямовували його розум" на ці питання. "Велике світло", дароване Міллеру, було представлено на двох священних таблицях, а доктринальні істини, що були тим "великим світлом", у його сні були названі "коштовностями". Адвентизму було дано те "велике світло" і, починаючи з 1863 року, його почали прикривати фальшивими коштовностями. Принцип "світла" полягає в тому, що "світло" — це те, чим Христос судить людину або народ.

Не лише «світло» судить народ, а й те «світло», яке вони могли б мати, якби не чинили опору (як це сталося 1856 року — лише один із багатьох прикладів). Ще одна властивість, пов'язана зі «світлом», полягає в тому, що відкинуте «світло» породжує відповідний ступінь темряви. Адвентизм відкинув і приховав «велике світло», дане Богом Міллеру, яке становить підвалини адвентизму.

Той, хто бачить приховане, хто читає серця всіх людей, говорить про тих, хто мав «велике світло»: «Вони не засмучені й не приголомшені своїм моральним і духовним станом». Так, вони обрали свої власні дороги, і душа їхня тішиться їхніми мерзотами. І Я також оберу для них омани й наведу на них їхні страхи; бо коли Я кликав, ніхто не відповів; коли Я говорив, вони не слухали: а чинили зло перед Моїми очима й обрали те, у чому Я не мав уподобання». «Бог пошле їм сильну омани, щоб вони повірили

неправді», «бо не прийняли любові істини, щоб їм спастися», «але мали приємність у неправедності». Ісаїя 66:3, 4; 2 Солунян 2:11, 10, 12.

Небесний Учитель запитав: «Яка ще сильніша омана може звести з пантелику розум, ніж удавання, що ви будете на правильній основі і що Бог приймає ваші діла, тоді як насправді ви чините багато чого відповідно до світської політики і грішите проти Єгови? О, це велике обманство, зваблива омана, яка оволодіває розумами, коли люди, що „колись пізнали істину“, плутають форму благочестя з її духом і силою; коли вони вважають, що вони багаті, примножили добра і ні в чому не мають потреби, тоді як насправді вони потребують усього». Свідчення, том 8, 249, 250.

Лаодикія, на яку адвентизм перетворився 1856 року, представляє тих, кому колись було дано "велике світло", але яким судилося прийняти "сильну омани" з Другого послання до Солунян, водночас увесь час вірячи, що хибний фундамент, який вони звели через запровадження підробних монет і коштовностей, нібито встановлений Богом, тоді як насправді це фундамент, збудований на піску. Адвентизм — це "церква, що мала велике світло, великі докази", але це "церква", яка відкинула "звістку, яку Господь" "послав", і відтоді прийняла "найбільш нерозумні твердження, хибні припущення та хибні теорії".

Неосвячені служителі виступають проти Бога. Вони водночас прославляють Христа і бога цього світу. Хоча на словах вони приймають Христа, на ділі обіймають Варавву і своїми вчинками кажуть: «Не Цього, але Варавву». Нехай усі, хто читає ці рядки, остерегаються. Сатана хвалиться тим, що може зробити. Він думає зруйнувати єдність, про яку Христос молився, щоб вона була в Його церкві. Він каже: «Я піду і буду духом брехні, щоб звести тих, кого зможу, критикувати, засуджувати й фальсифікувати». Якщо «церква, що мала велике світло», великі свідчення, прийме сина обману й неправдивого свідчення, то ця церква відкине вістку, яку послав Господь, і прийме найнеобґрунтованіші твердження та неправдиві припущення і хибні теорії. Сатана сміється з їхньої дурості, бо він знає, що таке істина.

Багато хто стоятимуть на наших кафедрах із смолоскипом фальшивого пророцтва в руках, запаленим від пекельного смолоскипа Сатани. Якщо плекаються сумніви та невір'я, вірні служителі будуть усунені від людей, які думають, що так багато знають. «Якби тобі було відомо, — сказав Христос, — навіть тобі, принаймні в цей твій день, що служить миру твоєму! Але тепер це приховане від очей твоїх».

Проте Божа підвалина стоїть непохитно. Господь знає тих, хто Його. В освяченого служителя не повинно бути лукавства в устах. Він має бути відкритий, як день, вільний від усякої плями зла. Освячене служіння і преса стануть силою, що осяюватиме це лукаве покоління світлом істини. Світла, браття, нам потрібно більше світла. Засурміть у Сіоні; подайте тривогу на святій горі. Зберіть військо Господнє, з освяченими серцями, щоб почути, що Господь скаже Своему народові; бо Він дав більше світла для всіх, хто послухає. Нехай вони будуть озброєні й споряджені та вийдуть на бій — на поміч Господу проти сильних. Сам Бог діятиме для Ізраїля. Кожен брехливий язик замовкне. Руки ангелів зруйнують оманливі задуми, що готуються. Укріплення Сатани ніколи не здобудуть перемоги. Перемога супроводжуватиме вістку третього ангела. Як Князь

Господнього війська зруйнував стіни Єрихона, так народ Господній, що дотримується Його заповідей, тріумфуватиме, і всі ворожі сили будуть подолані. Нехай жодна душа не нарікає на Божих слуг, які прийшли до них із небесною вісткою. Не шукайте більше в них вад, кажучи: 'Вони занадто категоричні; вони говорять надто різко.' Вони можуть говорити різко; але хіба це не потрібно? Бог так учинить, що у слухачів задзвенить у вухах, якщо вони не зважатимуть на Його голос чи Його вістку. Він засудить тих, хто противиться Божому Слову.

«Сатана доклав усіх можливих зусиль, щоб серед нас, як народу, нічого не з'явилося, що докорило б і викрило нас та закликала нас відкинути наші помилки. Але є народ, який нестиме ковчег Божий. Дехто вийде з-поміж нас і вже більше не нестиме ковчег. Але ці не можуть спорудити стіни, щоб перешкодити істині; бо вона йтиме вперед і вгору до самого кінця. У минулому Бог піднімав людей, і донині Він має людей, що чекають слушної нагоди, готових виконати Його волю — людей, які пройдуть крізь перепони, що є лише стінами, обмазаними німецьким розчином. Коли Бог покладає Свій Дух на людей, вони діятимуть. Вони проголошуватимуть слово Господнє; вони піднесуть свій голос, мов сурма. Істина не буде применшена й не втратить своєї сили в їхніх руках. Вони покажуть народові його переступи, а домові Якова — його гріхи.» Свідчення для служителів, 409–411.

Ототожнювати сатанинський символ «щоденного» із символом Христа — означає прославляти «Христа і бога цього світу» водночас. Хоча на словах вони приймають Христа, вони обирають Варавву і своїми вчинками кажуть: «Не Цього Чоловіка, а Варавву». Істини, представлені в сні Міллера як «коштовності» і також наочно зображені на двох священних таблицях, є тим «великим світлом», яке було дано Міллеру і яке адвентизм відкинув.

Вони заявляють, що прославляють Христа сатанинським символом, і стверджують, що стоять на Божій підвалині, тоді як це — фальшива підвалина, яка спричиняє сильну оману всім, хто спирається на ту хибну доктринальну споруду. Немає нічого нового під сонцем, а сучасний Ізраїль просто йде пророчими слідами стародавнього Ізраїлю.

Одна річ тягарем лежить на моїй душі: великий брак любові до Бога, яку було втрачено через тривалий спротив світлу та істині, а також через вплив тих, хто займався активною діяльністю, які, попри безліч нагромаджених доказів, чинили вплив, щоб протидіяти ділу вістки, яку послав Бог. Я вказую їм на юдейський народ і запитую: чи маємо ми залишити наших братів іти тим самим шляхом сліпого спротиву аж до самого кінця часу випробування? Якщо коли-небудь якийсь народ потребував справжніх і вірних сторожів, які не будуть мовчати, які день і ніч волатимуть, проголошуючи перестороги, дані Богом, то це адвентисти сьомого дня. Ті, хто мав велике світло, благословенні нагоди, які, подібно до Капернаума, були піднесені до неба у плані привілеїв, чи будуть вони через невикористання залишені в темряві, що відповідає величині даного світла?

Я хочу звернутися з благанням до наших братів, які зберуться на Генеральній Конференції, щоб вони прислухалися до вістки, даної лаодикійцям. Який жадливий у них стан сліпоти! На це питання неодноразово звертали вашу увагу, але ваше невдоволення своїм духовним станом не було достатньо глибоким і болючим, щоб

привести до реформи. 'Ти кажеш: Я багатий і збагатився, і ні в чому не маю потреби; і не знаєш, що ти жалюгідний, і нещасний, і вбогий, і сліпий, і нагий.' На наших церквах лежить вина самообману. Релігійне життя багатьох — брехня. Manuscript Releases, том 16, 106, 107.

«Капернаум» був містом, яке Ісус обрав власним містом.

У Капернаумі Ісус мешкав у перервах між Своїми подорожами туди й назад, і місто стало відоме як «Його власне місто». Капернаум стояв на березі Галілейського моря і поблизу меж прекрасної Генісаретської рівнини, якщо не власне на ній. Бажання віків, 252.

Христос обрав Капернаум, як у давнину обрав Єрусалим.

І його синові Я дам одне плем'я, щоб Давид, раб Мій, мав світильник завжди переді Мною в Єрусалимі, місті, яке Я вибрав Собі, щоб там покласти Ім'я Моє. 1 Царів 11:36.

Христос обрав Адвентизм своїм містом у 1844 році, а до 1863 року Адвентизм відбудував місто «Єрихон», символ лаодикійського комфорту та заможності. Як зі стародавнім Ізраїлем, так і з сучасним Ізраїлем. Адвентизм вважає, що вони є громадянами особливого Божого міста, але вони відкинули «велике світло», що є свідченням їхнього громадянства. Подібно до Сіло за часів Елі, Хофні та Пінхаса, Адвентизм буде суджений відповідно до «великого світла», яке вони мали можливість прийняти.

Серед тих, хто називає себе Божими дітьми, як мало було виявлено терпіння, скільки гірких слів було сказано, скільки осуду було висловлено проти тих, хто не нашої віри. Багато хто дивився на тих, що належать до інших церков, як на великих грішників, тоді як Господь не так на них дивиться. Тим, хто так дивиться на членів інших церков, слід упокоритися під міцною рукою Божою. Ті, кого вони засуджують, могли мати лише небагато світла, мало можливостей і привілеїв. Якби вони мали те світло, яке одержали багато хто з членів наших церков, вони могли б просуватися значно швидше і краще представити свою віру світові. Щодо тих, хто хвалиться своїм світлом, але все ж не ходить у ньому, Христос каже: 'Але кажу вам: стерпніше буде Тиру й Сидону в день суду, ніж вам. І ти, Капернауме [Адвентисти сьомого дня, які мали велике світло], що піднісся до неба [у плані привілеїв], будеш скинутий до пекла; бо якби ті могутні діла, що були вчинені в тобі, були вчинені в Содомі, він залишився б аж до цього дня. Та кажу вам: землі Содомській буде стерпніше в день суду, ніж тобі.' Тоді Ісус озвався й сказав: 'Дякую Тобі, Отче, Господи неба й землі, що Ти втаїв це від мудрих і розумних [на їхню власну думку], і відкрив це немовлятам.'

'Тепер, за те, що ви вчинили всі ці діла, говорить Господь, і Я говорив до вас, встаючи рано й промовляючи, та ви не слухали; і Я кликав вас, але ви не відповідали; тому Я вчиню з цим домом, що зветься Ім'ям Моїм, на який ви покладаєтеся, і з місцем, яке Я дав вам і вашим батькам, так, як Я вчинив із Шіло. І Я відкину вас від Мого лица, як відкинув усіх ваших братів, а саме все насіння Єфремове.'

Господь заснував серед нас установи великої важливості, і ними слід керувати не так, як керують світськими установами, а згідно з Божим порядком. Ними слід керувати з єдиною метою — для Його слави, щоб усіма можливими засобами були спасені гинучі душі. До Божого народу прийшли свідчення Духа, і все ж багато хто не прислухалися до доган, застережень і настанов.

«Послухайте ж це, о народі нерозумний і без розуміння; що маєте очі й не бачите; що маєте вуха й не чуєте: хіба не будете боятися Мене? — говорить Господь; хіба не будете тремтіти перед Моїм лицем, Який поклав пісок за межу морю вічною постановою, щоб воно не переходило її? І хоч хвилі його кидаються, та подолати не можуть; хоч ревуть, та не можуть перейти її? Але народ цей має відступницьке й бунтівне серце; відступили і відійшли. І не кажуть у серці своєму: Біймося ж нині Господа, Бога нашого, що дає дощ — і ранній, і пізній — у свій час; Він зберігає для нас призначені тижні жнив. Ваші беззаконня відвернули це, і ваші гріхи стримали від вас блага. ... Вони не розсуджують справи, справи сироти, а все ж процвітають; і права вбогого не розсуджують. Чи не покараю Я за це? — говорить Господь; чи не помститься душа Моя на такому народі, як цей?»

Чи буде Господь змушений сказати: «Не молися ти за цей народ, не піднось за них ані волання, ані молитви, і не заступайся переді Мною: бо Я не почую тебе»? «Тому дощі були стримані, і пізнього дощу не було... Хіба відтепер не волатимеш до Мене: Мій Отче, Ти — наставник моєї юності?» Review and Herald, 1 серпня 1893 р.

Ми продовжимо наш розгляд «великого світла», яке було дано Вільяму Міллеру щодо книги Об'явлення, у наступній статті.

Коли Христос прийшов у світ, щоб показати взірць істинної релігії та піднести принципи, які мають керувати серцями й вчинками людей, неправда так глибоко пустила коріння серед тих, хто мав таке велике світло, що вони вже не розуміли світла й не мали бажання відмовитися від традиції на користь істини. Вони відкинули Небесного Учителя, розіп'яли Господа слави, аби зберегти власні звичаї та вигадки. Той самий дух виявляється у світі й сьогодні. Люди неохоче досліджують істину, щоб їхні традиції не було порушено і щоб не було запроваджено нового порядку речей. Людству властива постійна схильність до помилок, і люди за природою схильні високо звеличувати людські ідеї та знання, тоді як божественного й вічного вони не розпізнають і не цінують. Поради щодо праці Суботньої школи, 47.